

P I S A

1 6 0 8

EX LIBRIS
ILLVSTRISSIMI VIRI,
DN. DAN. LVDOLPHI,
LIB. BAR. de DANCKELMANN,
S. REG. MAI. BORVSS. CONSILIARII
STATVS INTIMI, cetera,
BIBLIOTHECÆ ACAD. FRIDERICIANÆ
TESTAMENTO RELICTIS.

Hd. 11.

CARMINA GRATVLATORIA,
IN HONOREM
 NUPTIARUM, QUAE
 PIETATE, QUAE LITERIS
 Ornatissimi Viri M. DANIELIS
 MÖNCHMEIERI, Rectoris Scholæ
 Saltzensis, SPONSI,
 &
HONESTISSIMÆ AC
 PVDICISSIMÆ VIRGINIS ELISA-
 BETHÆ, Viri Honestissimi VALENTINI
 VVÛSTMANNI, Civis quondam Torgensis
 primarij relicta filia SPONSÆ, ad D. 30.
 Maij in Salinis majoribus celebra-
 darum,
 Scripta
 A Fautoribus & Amicis,
 VVITTEBERGÆ
 Excudebat Laurentius Senberlick, Anno 1608.

*Doctiss. Do. Petro à Fobena amico suo plurimum
 colendo et Johanne et Hamburg.*

Ad M. Dan. Monchmeierum,
Sponsum.

*S*ponsa tibi tua pacta mea est interprete lingua;
Sed qua facta tuis moribus ante tua est.
Ante quidem SPERATA tibi; dein PACTA: MARITAE
Nunc tibi tota viro CONDITIONE datur.
Sistere quam te etiam cuperem sollemnibus Ara,
Atque hymenem ad thalami sacra vocare tui;
Qua sacra Mercurius, Suadela, & Gratia triplex,
Et Venus in Nuptos OFFICIOSA patrat.
Sed meus hic non sum. tuq; id te scire fateris.
Qua RECTOREM igitur carmina fronte rogas;
Aut me presentem vestras portare Salinas?
NON minus esse potest, qui Suis esse nequit.

Frid. Taubmannus, Fr.
Poeta & Professor.

Handwritten marginal notes in a cursive script, likely a library or archival record, running vertically down the left side of the page.

Ode Davidica.

Προσφωνησις ad Dn. Sponsum.

ACTE istòc animo! socium legisse laboris
Quem iuvat, ille operi par erit, estq; suo.
Grammaticos canonas tener & inculcare iuveta.
Res est Herculeæ digna labore manûs.

At corruptorum quia tanta licentia morum est,

Majus opus, juvenes posse domare animos.

Buffalio curas, sapientum octavus, adauget,

Plurima qui passim, quæ reprehendat, habet.

Instar Agasonis cerebro sudante labores;

Non interrupto pensa labore trahas:

Non tamen effugies postica murmura sanne.

Tam miserâ in Ludis conditione sumus.

Expertus loquor hæc, duo dum septennia vitæ,

In scholico cursû pulverulentus, ago.

Quot mala Sisyphicæ tulerim sub pondere molis,

Nemo, nisi expertus talia testis erit.

Quin tu, Sponse, cui talis provincia capta est,

Tempore venturo post mihi testis eris:

Quando libri è Ludo redeuntem sæpè videbunt,

Immemorem potius, immemoremq; cibi.

Sordes, Contemptus, Hostes, Odium, Labor, Angor,

Sunt quæ doctori dat SCHOLA dona suo.

Quis queat esse super tantis, sine compare, curis?

Tam duro officio quis queat esse super?

A 2

A

*At calidus tamen hic Censor de calibe vita,
Discentum studiis utiliore, crepat.
Si nisi, censori, caelebs qui pectora format,
Nemo satisfaciet; nemo satis faciet.
MONCH MEIERE sapis, qui vita calibis usum
Respuit. Et lecti vincla jugalis amas.
Perfer, Et obdura, sortis mala vince silendo:
Spes animosa animi triste serenet onus.
ELISABETHA, quies Domini qua dicta, quietam
Efficiet vitam, non sine dote, tuam.
Illa geret curas, quas cura domestica praefert;
Dum tuus in Scholico carcere sudat equus.
Quod superest, pactas grator tibi carmine tædas,
Carmine, Sionio quod mihi Fonte fluit.
Tu cape, de Psalmis qua promsi vota Davidis,
Qua Deus eventu prosperet ipse bono.
Utq; Tori sitis specimen concordis uterq;
Sis animi requies illius; illa tui.*

PSALMVS CXXXIII.

E Psalmodia Lutherano-Germanica

Dn. D. Cornelij Beckeri /

Latine factus.

PAX PARADISUS.

Argumentum.

VT floridus
Terræ Satus
Quam pax bonis secundat!
Pax construit;
Lis destruit;

De

Delite lis redundat,
Pacem cole;
Litem fuge;
Offensa sarcatur,
Lis anxia
Est pectora;
Hinc vastitas creatur,
Mi CHRIS TE frange Dæmona,
Litis ferat ne semina.
Pax regnet in Choro, & Foro,
Toroq; , & omni in angulo:
Celebremus ut te sospites,
Quietis almae compotes,

Canitur ad Melodiam

Hats Gott versehen / so mus geschehen. &c.

Quam bella res, Concordia,
Fraterna jungens pectora!
Quam bella res communio,
Quam pacis unit unio.

I.
Fragrans ut aura ballami,
In os Aronis deflui,
Barbamq; Limbumq; irrigat,
Odore pectus recreat.

III.
Ut roris uber herbidum
Fœcundat Hermonis jugum,
Inebrians ridentia
Sionis alti pascua,

IIII.
Dat gratiam & vitam Deus,
Concordiam colentibus:
Pacis studens, feret rata
Solo, poloq; præmia.

F. Valentinus Cremcovius C. S.

20. die Majj, Anno, Et ne nos InDucas
In tentationem.

DONA ferunt alii Sponsis: nec dona, nec aurum
Do vobis, animi sed bona vota mei.
Vivite felices, unâ duo corpora mente,
Et vestras pulset nulla querela fores.
Vivite concordēs, non fiat tristis amaror
Captus amor, servent paxq; fidesq; torum.
Vivite fœcundi, thalami date pignora, digna
Pignora patre suo, digna parente sua.
Vivite longævi, quos dulcis copula junxit,
Æternâ Pylios vivite pace dies.
Hæc precor, hæc socias qui fecit fœdere mentes,
Faxit & hic voti terminus esto mei.
M. Christianus Gilbertus, Torgensis,

Ἐδύκλιον γαμικόν.

CONANTVR tennes tenuia: nam pudor
Insuetaq; Lyra Musa vetas: canunt
Grandes Grandia: quod maxima possient,
Conantes ope Pallados.
Sectabor prius, & carminis alite
Laudes conjugy, Nymphe, anima mea

Plus

Plus quàm dimidium, condere pronubo
 Non praer solitum places.
 Tu specta, TIBI do: Nam tua ELISVA,
 Suppar munditijs Cypridos, hauri mala
 Sibilla (hac avis est rara?) puellula
 Excivit calamum meum.
 Vis dicam? tacitâ Te caluit face,
 MONCHMEIERE, mea nescia stimula,
 Vexatum est, fateor, fessus at ipsus es
 Nunquam: VIRGINE COR CALET!
 Miratus silui: miror idem silens!
 Sed nullus tepeas: semper amabilem
 Amplexeris; ERIS ceder, & hinc EROS
 Apprastans DOMINABITUR!
 Succresces melius, si qua volubilis
 Obiectet mala fors, si qua Dei manus;
 Tu contra facito! lenies hac AMOR
 Nec non COR bene-munum.
 Ecquis non adamat tam lepidam; bonam,
 Expertem vitij? Ecquis faveat minus
 Rixarum vacua, blanditijs gravi,
 Laude & moribus aurea?
 Hanc qui nolis, HOMONAE mihi des se
 Dictari? juvenis, si tibi spernitur
 Grata dulcis amor virginis & placens
 Risus nullus es uspiant
 Donec flex animo canities abest
 Vultu, Virgibus sape inimicior,
 Quis nescit licitum, figere basium,
 Consueverumq; Epos addere
 Te plus his oculis diligo, Suavium
 Oportum, socium in unis corculum

ELISA

71

Tu spes in rigidis, Tu mihi gaudium?
 Tu Ver, Tu quoq, mel meum!
 Vnum cor maneat, dic mea gemmula,
 Velle unum maneat, dic mea flammula,
 Mentem unam mea mi prome columbula
 Te novi rosulam meam!
 Tu lumen, requies, Tu decus es menm?
 Me totum tibi do, te mihi des! dabo
 Cum dextrâ indubiam Connubij fidem
 Cum corde ipsam animam dabo!
 Verba hac sunt juvenum, hac praelia virginum
 Iactis in juvenes spebus alacrium?
 Adversum poterunt non Neonymphuli,
 Exemplum probat exitus,
 Heic compto juveni compta juvencula,
 Heic casto juveni castula costula,
 Heic bello juveni bella Puellula
 Nexu legitimo datur.
 Non verbis procul, & non sine praelis
 Praefatis penetrat corda tenellula
 Sponsorum, rapido qui penetrantior
 Igne ardor latet intimus.
 MONCHMEIERE, mihi dic agè verbulum.
 Nonnè hac, qua propero, corcula suscitant
 Accensis facibus mota jugalibus?
 Credo mentis idem Tibi.
 Mentem laude bonam, dege beatius,
 Spartam perge tuam, vive diutius,
 Vestrum IHOYA thorum prosperes & Larem
 Tadis BIGA novellulis!

M. Petrus Hechtius,

ELISA,

E LISABETHA tibi DANIELI lege Magistro
iungitur, & stabili fœdere iuncta manet.
Omen inest verbis: Summi namq; otia signas,
Elisabetha, Dei. Nomina grata geris.
Quæ mollire Deum, quid? nesciat illa maritum?
Otia, sed Requies, qualia, sponsa, dabit!
Est labor, heu labor est, Doctorum volvere scripta:
Otia sed Requies Elisabetha dabit.
Est labor & Musas profiteri; sudor & artes:
Otia sed Requies Elisabetha dabit.
Est labor ancillas, labor est protrudere servos:
Otia sed Requies Elisabetha dabit.
Est labor in thalamo fatiis male tristibus angis:
Otia sed Requies Elisabetha dabit.
Et Iudex, Daniel, verbo cognoscitur ipso:
Iudex, qui populum iudicat ense Dei.
Despuit hanc igitur, quæ sola nitere videtur:
Iudex, sed Daniel dissona iura dabit.
Is quoq;, cui mores non grati, carpere pergat:
Iudex, sed Daniel dissona iura dabit.
Imprimat & stirpi maculam quæ nata puella est:
Iudex sed Daniel dissona iura dabit.
Nesciet & forsitan curare domestica, dicat:
Iudex, sed Daniel dissona iura dabit.
Nomina corveniunt rebus: cum Iudice semper
Otia pacifico splendida in urbe vigent.
Otia sic igitur, tua quæ sunt Otia iudex
Accipe, da grates optime sponse, Deo.
Et tu chara Quies benè versa Iudicis ignem:
Is tibi, non alios, sponsa, verendus erit.
Fortè sed heus multum, Iudex, cognomina terrent
Lisula Vastatrix dicitur ecce Viri.

HABE

*Hanc ducat Satanas, qui non augere creatus:
Annoſo pariat pignora Nuptia Viro.
Sed benè! Nam Vacuum juvenem cognomina ſignant,
Quod cupiat verè reddere juncta Virum.
Vaſtabit juvenem, faciet ſecunda Maritum,
Non juvenis, conjux pignora ſolus habet.
Te quoq, fortè nimis, Requies, cognomina terrens,
Et Monachum, Daniel, Meſſor & hoſtus atrox,
Sed benè: Nam Monachis demeſſis, mox Momiali
Iudicium ſocia conjugiale leges.
Fas vaſtos Monachos vaſtare, ſed optima res eſt:
Parcere virginibus, parcere conjugibus,
Vivite concordēs, ſocio vos corde fovete,
Vivite felices, oſcula grata date.
Iudex vive, vale; Requies quoq, vive, valeq;
Tu Daniel felix, Eliſaberha ferax.
Mense nova deno matri, vel Liſula dulcis,
Dulcis vel Daniel, luſtiet ante pedes.
Sic Vaſtatrici Monachus ſio arma parati,
Arma, tori ſocij, qua pia lura volunt.
Iudici & Requies ſic felix Otia conſors
Solviſti rædis Otia digna novis.*

**Mauritius Poltzius,
Affinis.**

Sint licet Momi fatiſ invidentes
Virginem cultam juveni petenti,

Quam

Quam sibi jungit Domino volente

Fœdere lecti:

Nil tamen præstare queunt, abunde

Ceu docent exempla quotidiana

In celebrandis thalami diebus

Prorsus ubique,

Quippe conatus DEUS impiorum

Atque Momorum solet impedire,

Quin recompensat prout unicuique

Damna dedere.

Si sit eia Sponse tibi, tibi que

Sponsa, qui tali ratione rodit,

Zoilus vestrum sociale fœdus

Quod subjistis,

Hunc tamen despernite, cogitate,

Ille quod vobis, velut hostis, omni

Robore adversetur, eumq; corde

Effugitote.

Sed Deus vobis tribuat beatum

Vinculum lecti, procul avocet que

Impetum fortis rabidæ, trahatis

Quò benè vitam:

Castitas vobis fiet usque pura,

Donec ætatis pietate metam

Tangitis, quò sic habeatis olim

Gaudia cœli.

Laurentius Karge, Brandeb.

B z

DM

Dum Sol auricomus canero vicinior, igne
Torret agros rapido flavescentesq; inficit herbas,
Arent arva siti sicca, nimioq; calore
Exhaustos pratis videas languescere flores.
Nec minus in re a temet Neonymphe beatum
Torret edax imas perreptans flamma medullas
Flamma ingens, quam non violento Syrius aestu
Excitat, aut rapidi fax ardentissima Phœbi.
Sed quam flammiferis natus Cytheræidos audax
Vibratam manibus teneros tibi misit in artus.
Qui tam formosa latitans sub fronte puella
In te tela tuum sine fine cremantia pectus
Flammea tela jacet, quæ non leni verit umbrâ,
Umbra ferens homini rapido solamina Phœbo,
Non fons extinguet, quis fons medeatur amori?
Sola ea quæ misit, si tela refellere nolit
Addere opem & duros poterit lenire dolores,
Et dabit: Ecce tibi (nam tela reciproca sentit)
In thalamum tua vota tuum sese exhibet ultro,
Et tibi se sociam dicat, & solamen amoris.
O te felicem tam castâ virgine sponsum,
Felicem dico, quid enim felicius illo,
Cui tam pulcra venit diuum de munere Nympha,
Nympha cui inuideat ni veam Venus aurea frontem:
Si fas invidia est agitari credere Divas,
Cui viola, & si quid violis est pulcrius ipsis
Cedere coguntur florenti lilia campo.
Quæ si Dardanio fuerit monstrata puello,

Poma

Poma Eridos victrix caperet, neq; poma negaret
Iuno, Minerva, Venus pulcherrima triga Dearum,
Hac olim Phæbo si visa fuisset amanti,
Errares Daphne, nec Phæbum frondea laurus
Falleret: hanc spreta peteret Minoida Theseus,
Sola hac præ reliquis, sola hac est digna puellis,
In cuius gremium se rector Iupiter orbis
Mittat, rivalem modò hic concesseris illum.
Maeste toro tali, pie sponse, prehendis amicos
Quos multi optarunt jam dudum prendere portus:
Nympha tuo multum venit exoptata cubili
Scilicet hinc Musa gaudent, hinc Leucoris ipsa
Latitia fremit, exultat præclara Salana,
Dij Deaq; omnes tantos gratantur honores,
Fœcundumq; torum & longæ optant stamina vite,
Vivite felices concordî fœdere, quos sic
Vivere vult summi justissima cura parentis,

Dehlevus Mejerus
Flenopoli Holsatus.

Nunc gaudere licet: nunc pulsanda est pede tellus:
Nunc arguta sonent, fas est, psalteria chorda.
Cur? Nam fausta dies roscò nunc vectus ab ortu,
Quò lecto, lectam, lectâ de stirpe puellam
Consociare studet, DANIEL, cognom. ne M^u CHMEIRN
Nomini inest omen sponsi. Cur jungier atq; es
Sponsa puri Monacho, qui pondus inutile lecti?
Non est. Conveniunt non semper nomina rebus.
Est juvenis vir adhuc nitidus vernantibus annis,
Durus amor rapidum cui verlat in ossibus ignem,

B 3

Hinc

Hinc SPONSI nomen SPONSÆ, mihi convenit Idem;
 Nam me DESERTAM vocitant, quæ vivit Eremitis
 In vacuis, unquam nec confociata Marito.
 Hinc dudum fieri decuit, quod nomina nostra
 (Vera loquor) iam pridem sunt mihi poscere visa;
 Scilicet ut lecto castè jungamur in uno,
 Sacraq; connubij celebremus fœdera sacri.
 Ergò agè fac subjecta Tibi sit SPONSE MAGISTER
 Fœmina, quæ modò Deserti de nomine dicta est.
 Sic erit unus Amor vobis, eademq; voluntas,
 Vnaq; Res unus Torus una Caro, Domus una;
 Rumpere quæ possit nemo nisi spicula Mortis.

EIVSDEM

VViteberga ad Sponsum.

<i>Munera magnis</i>	<i>Quæ mihi reddes</i>
<i>Pro bene factis,</i>	<i>Munere pro isto</i>
<i>Sponse Magister</i>	<i>Munera? Sat mi,</i>
<i>Magna referre,</i>	<i>Nempè quotannis</i>
<i>Suadet honestas.</i>	<i>Si mihi mittis</i>
<i>Te studiosum,</i>	ELISABETHA
<i>Teq; Magistrum</i>	<i>Sponsa, virago</i>
<i>Deniq; Sponsum</i>	<i>Castâ, pudicâ.</i>
<i>Te, VViteberga</i>	<i>Filiolumq;</i>
<i>inclinata feci.</i>	<i>Filiolamq;</i>

Iohannes Tobias Rosa Onoldinus Fr.

Sic fore dicebam dudum, Doctissime Sponse,
 Iungetur lateri, virgo, tuo HELISABE.
 Idq; meis quia te aspiciebam sæpius oculis
 Ovantem Sponsæ tectâ subire tuæ.
 Sic amor urebat, sic mens ardebat amore,
 Ut velles Sponsæ semper adesse tuæ.

Exitus.

Exitus acta probat: Multum ire redire solebas.
Exoptata tibi nunc venit HELISABES.
HELISABE, eximia renidens virtutis imago
Et veræ exemplar quæ pietatis habet.
Hoc sacrum voluit te Christus inire jugale,
Quem monstrat sacrum Christus inis thalamum.
Rectè igitur sequeris monstrantem, vera monentem.
Sponsa adducentem rectè igitur sequeris.
An dubitas, Christo monitore, venisse Maritam?
En tibi quid porter nomen & omen, habe.
Helisaben Solymi, requiem dixere Latini,
Quod requiem curis à Iove missa ferat.
Eja age, quid cessas, DANIEL, age suscipe, te vult
Nympha decens, magni nuncia bella Iovis.
Quam benè conveniunt donumq; venustaq; doni
Nuncia, pacifici nominis HELISABE.
Quid cessas? quid jò fortunatissime cessas?
Accipe Devota cœlica dona manu.
HELISABES faciet nomen quod dicitur, atque
Esse quieta volet nominis admonitu.
Hæc tua erit requies, Titan cum eluxerit orbi,
Cumq; aderit vaga nox, hæc tua erit requies.
Et fugiet litem, semper quæ inimica Marius,
Vitabit rixam, quæ est inimica Deo.
Pacè Deus gaudet, pacem venerantur amantes,
Pacis amans Deus est, pacis amans torus est.
Inde precor, diuturna quies pax mutua vestram
Usque habitent (procul hinc his mala cede) domum.
Det Deus, ut casto vigiles in limine perstent
Mutua pax, requies alma, perennis amor.

*Amoris honoris, & memorie ergo
apposuit*

Georgius Christophorus Seefrid
Onoldinus Fr.

Πολλὰς λαμπεῖς καὶ ὁρᾶσά φαίλιον ἄνδρας
 Τροπομένους ὀλοῇ τῇ Φιλότητι Φρένας.
 Ὡς μόναχοι κρυεροῖς ἐπὶ δώμασι ναιετάοντες,
 Μειλιχίοις ἀλόχως ἔξαπαταῖσι λόγοις:
 Καὶ κατὰ τῶν ἀγίων Θεῶν αἰδίοιο ἐφετμῶν,
 Εὐνῶ ἀλλοτρίῳ ποσὶ ποθεῖσι Θεοῖς.
 Ἀλλὰ Συκρήτῳ ἔχεις πολυκύνεμε Νυμφίε γυνάμην,
 Καὶ κατὰ τῶν ὁρμῶν κοῖραν Θεοῦ ἐστὶ κακῶν:
 Ὅτι μὴ ὡς Μόναχοι ἀκάθαρτοι ἀποτρόπῳ εὐνῇ
 Τέρπειαι, εἰδὲ κακὸν σῆς ἐπὶ Φρεσὶ νοεῖς.
 Τὴνομα μὲν Μονάχοιο ἔχεις: εἰ μὴ δὲ μονάζεις:
 Αὐτὰρ Ἀγρὸν σκάπτειν Ἀγρονόμῳ ποθεῖς.
 Ἢδὲ ἀρεῖν Ἀγρὸν κρυερῶ παρόμοιον Ἐρήμῳ,
 Κάρτερῳ ἐντέλλει Φρεσὶ τοῖσι νόμοις.
 ἔτῳ ἀγρὸς κραιναῶν καὶ ἐν μέσῳ ἐστὶ ἀκανθῶν,
 Ἢδ' ἐν ἐρημαίῳ καὶ ἀφέρῳ πεδίῳ:
 Θησαυρῶν γεπέλει πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων:
 Ἐπιγὰρ αἰμύλιον παρθένον Ἀλβιακή:
 Παρθένον Ἀλβιακή τε καὶ ἡμερῆεσσα ἀκοιτίς,
 Λατρεύεσσα θεῖν κ' ἀνδρα Φιλῶσα εὐόν.
 Ἄγνωσ ἦν κεδνῇ καθαρῇ τε μιγῆς παρθίκοιτι,
 Ἀγρονόμῳ περ ἐὼν σκάπτει ἔρημον Ἀγρὸν.
 Σκάπτει ἔρημον ἀγρὸν, τελείως ἵνα καρποφορήσῃ,
 Ἢδ' ἄλλως Μονάχως Ἀγρονόμῳ τε Φέρῃ:
 Καὶ τόσῃς ἡγιῆς δόξαυσον Νυμφίε, Νυμφίε,
 Ἡελίοιο ἕως ἡδὺ ὁρᾶτε φαίλιον.
 Ταῦτά σοι εὐμενέως μάλα εὐχομαι Ἄνερ ἀγαυέ,
 Ἢδὲ λέχεαι ποῖς θεῶν χάριν αἰδέει.

Johannes Schertelius Diespe-
 censis, Fr.

Nunc

Nunc grata, Musa, dicite novo carmine
Sponso, novaq; plaudite
Sponsa, quibus nocere non potuit Venus
Suis sagittis improba;
Sed quos reservans ad torum iustum, DEUS
Nectit beato fœdere.
Nam conditor cœli tori consortium
Fidum maritis in novis
Sancivit, & statuit, ligati ut sint duo
Animo, sacroq; fœdere
Junctis opes promittit amplas, dulcia
Lecti quoq; dare pignora.
Promisit hac coniugibus: Nam Prepotens
Et odit, & pœnis eos
Puniet acerbis, Veneris impias modò,
Turpesq; flammæ qui colunt.
Ergo tibi nunc gratulor, doctissime
Mi S P O N S E, quod iungis tibi
Connubio stabili puellam quàm piam,
Pudore multo præditam.
Tollet tibi hæc magnos labores, maxima
Parabit hæc tibi gaudia.
Et lætor ipse, te & tuam carissimam
Iungi sacro fœdere.

C

Viva.

*Vivatis ergo pacis & concordia
Sincera amantes optimi.
Fundatis ambo mente totâ gratia,
Qui vos in unum egit, DEO.
In rebus adversis rogate hunc coniuges,
Vestras preces ut audiat.
Avertat ut curas acerbâs & malas,
Vobisq; det summum bonum.
Tandem, DEUS, votis meis, ter Maxime,
Ardentibus nunc te precor,
Connubium concede contrahentibus
Felix manens & prosperum,
Ut procreent propaginem multam-bonam
Vivantq; vitam Nestoris.*

*In amicitia Symbolum
exaravit*

*Iohannes Hamelius Servestâ-Ano
haltinus.*

*F*as & me lepidos tuos amores,
Cultam moribus optimis puellam,
Caram illam ingenuâ fide puellam,
Castam illam ingenuo pudore **ELISAM**
Pulcrâ illam facie rubente **ELISAM**,
Cordis dimidium tui, toriq;
Consortem Superum favore lectam:

Hosce

Hosce, inquam, lepidos tuos amores
Fas est me celebrare luculentis
Phalencis, elegis et expolitis.

Sed pridem mea Musa torpet, ut scis,
Gelu perdita Semigalliarum,
Quae nullum Aonijs liquoris haustum
Gustarunt. Mala quae meis resistit.
Res conatibus; officiisque partes
Exsequi vetat: auribus tenellis
Nisi me fors cupiam dare improbandum,
Ridendumque procacibus cachinnis.

Esto: quod pietas, amorque poscit,
Quis quaso increpet aut reprehendat illud.
Ergo quod superest, est abs vocato
Musarum auxilio expedire possum,
Caepa vestra, precor, DEVS secundes
Iugalis thalami supremus auctor,
Vos est vivere, vos valere recte
Dignetur, domus ut nepote crescat
Multo, palmitis instar, annuatim
Fructus faenore qui uberi reportat.

Curanulla sit in toro laborque
Vestro, sed Charites volent in illum
Et pax alma: sit una mens fidesque
Hoc vobis roveo, Iehova faxit.

Georgius Chunrad Salinensis.

Fc 1249.
gn

ULB Halle

3

003 422 747

Bitte noch kein

Sammelbd. verwenden

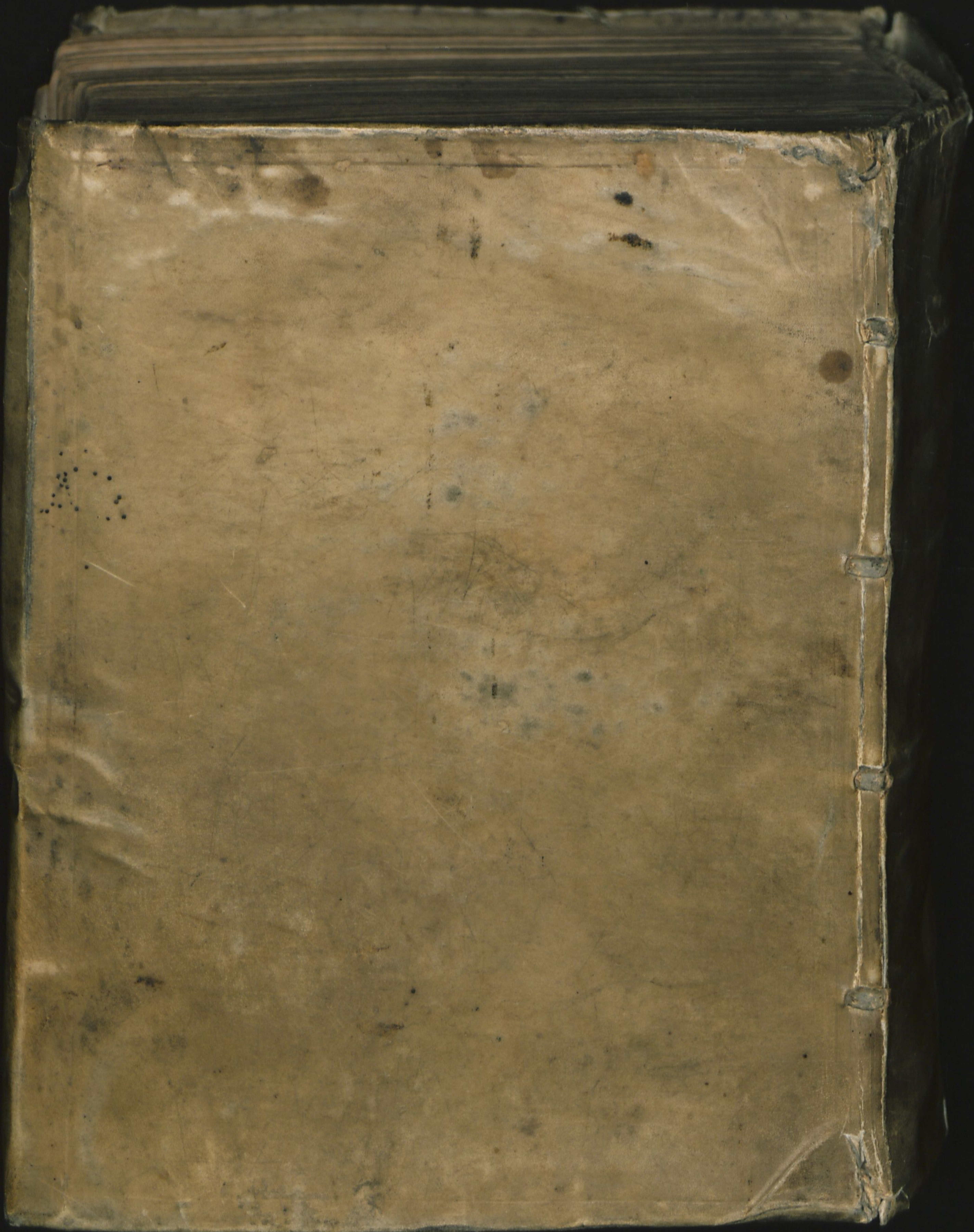
nach Ausleihe

an Retro-Ecke

OK

Zurück!

VD 17

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19
Centimetres

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

an 28

VLATORIA,
SOREM
M, QU
A LITERIS
DANIELIS
Rectoris Scholæ
PONSI,

SIMÆ AC
GINIS ELISA-
mi VALENTINI
quondam Torgensis
PNSAE, ad D. 30.
ribus celebran-

& Amicis.
ERGÆ
erlich, Anno 1608.

*Doctiss. Du. Petro à Fiebert amico suo plurimum
colendo et Johanne Hambig.*